

متن پرسش

با عرض سلام محضر استاد عزیز و آرزوی قبولی زیارات: پیشاپیش عذر خواهی می کنم که وقت حضرت عالی را می گیرم. بنده از نو جوانی مقید به نماز اول وقت و جماعت بودم و حساسیت خاصی نسبت به آن داشتم و بحمد الله از برکات آن نیز بهره بردم اما الان که چندین سال می گذرد و مشغله کاری و متاهل شدن و فرزندان به سراغم آمده گاهی اوقات از نماز اول وقت یا جماعت باز می مانم و با اینکه می دانم مستحب است اما غم بزرگی دلم را می گیرد و به حدی شدید است که شروع به پرخاش و عصبانیت می کنم و بعد از آن با خود می گویم هر چه تا حالا مقید بوده ای فایده نداشته والا تا کنون اخلاق خود را اصلاح کرده بودی و همین طور است وقتی که به زیارتی می روم بعد از بازگشت به جای اینکه بهتر شوم بدتر می شوم و اصلا دست خودم نیست. مثلا همین امثال بعد از اربعین اصلا انگار نه انگار زیارتی رفتم نه حضور قلبی و نه تقوای بهتری. واقعا از این حالات نفس خودم خسته شده ام و وقتی همه تلاشهایم را بی نتیجه می بینم بسیار ناامید و عصبی می شوم و رفتارم با اطرافیان بدتر می شود انگار آن بیچاره ها مقصرند. لطفا راهنمایی بفرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به سعهی رحمت الهی فکر کنید که او با اندک نیت ما نظر لطفش را می گشاید و از این طریق مواظب خواهید بود که شیطان شما را مأیوس نکند. آری! شیطان با ایجاد یک غضب می خواهد القاء کند که زحمات ما بی نتیجه بوده است، در حالی که ما باید به سعهی رحمت الهی فکر کنیم که مگر می شود او بر اساس نیت ما با ما برخورد نکند. موفق باشید